

tulline küt olli, káis omma púššiga lábbi nisugguše metsa. Korraga jo-
seb pödder kui walf möda. Peälis sih-
hib, tinna lendab, pödder walmis! —

Metsawaht andis üles, noor mees
kimbus, piddi sadda taadrit trahwi
maksma. Satis allandlikko pallumisse
kirja Kunningale, et ta ei piddand
mitte sepárrast temma peäle wihhasel's
sama, ja lubbas kindlaste, et temma eddes-
piddi ial egga ilmaški ennam keeldud loma
ei wötta Kunninga metsas mahhalasta.

Lahke melega Kunningas kirjotas nore
mehhe kirja alla. „Ma ollen so 100 taadrit
höbberahha kátte sanud, ja ei tahha selle ühhe
korra párrast mitte koggonište so peäle wih-
hasel's sada, waid annan weel peäle se lubba
sinnule, et kui sul agga rahha on iggakord
100 taadrit wáljamak'sta, siis woid selle

hinna eest ni mitto pödra minno Made
peält mahhalasta, kui sul agga lust on.“

Noor peälis sai sest ühhest korrast
jubba targaks.

Sinna, armas luggija, sa siis ka sest
ühhest luggemisse túkkist jubba targaks,
et sa ei lähhe mitte wödra piri peält
lastma, kus keeldud on: sest kui se ašsi
teadmatta jáab, siis olled sa wahhest kumne
koppika wáart rikkamak's sanud, agga
kui se ašsi ülleštulles, woid sa wahhest
wie rubla wáart waesemak's jáda. Jáad
ommast kennast púššist ilma, mis „lle
Pödra“ ehk „Wanna Hundi“ poes hulga
rahha maksis, — seest need paar lehte
tubbakat, mis sa peäle kauba said, ei
maks sedda pahhandust mitte árra.

Wötta nüüd lõppetusel's weel üks
hea sanna peäle kauba, mis ennam